

Γ.Μ.

Αριθμός Απόφασης

690/2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ωραία Σταυρίδου, Εφέτη, που ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Εφετείου Θεσσαλονίκης, και τη Γραμματέα Εμορφίλη Μπαλατατζή.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 19 Ιανουαρίου 2018 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:

κατοίκου

που παραστάθηκε ΔΙΑ του πληρεξουσίου της δικηγόρου, ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ με Α.Μ. 008980 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ-ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΑΕΠΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΕ», Α.Φ.Μ. 094019386, που εδρεύει στη Αθήνα, Σάμου 51, Μαρούσι, εκπροσωπείται νόμιμα και παραστάθηκε ΔΙΑ του πληρεξουσίου της δικηγόρου, ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ με Α.Μ. 003622 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ενάγουσα, με την με αριθμό κατάθεσης 6827/2014 αγωγή της, ασκηθείσα ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ζήτησε ό,τι ανέφερε σ' αυτήν. Το παραπάνω Δικαστήριο με την υπ' αριθμ. 2633/2017 οριστική του απόφαση δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εκκαλούσα με την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1569/2017 έφεσή της ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν στο ακροατήριο, αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη διάταξη του άρθρου 528 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 44 παρ. 2 του Ν. 3994/25-7-2011 (και ίσχυε κατά τον χρόνο

δημοσίευσης της εκκαλουμένης αποφάσεως), συνάγεται ότι και υπό τη νέα της διατύπωση, που αποτελεί ουσιαστικά επαναφορά της διάταξης του ως άνω άρθρου 528, όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με το άρθρο 16 παρ. 4 του Ν. 2915/2001 (Εισ. έκθ. Ν. 3994/2011 ΚΝΟΒ 59, 1723), η νομότυπη και εμπρόθεσμη άσκηση της έφεσης εκ μέρους του διαδίκου που δικάστηκε πρωτοδίκως ερήμην, έχει ως συνέπεια την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από τη διαδικασία που τηρήθηκε, χωρίς να απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κάποιος λόγος της έφεσης και ο εκκαλών δικαιούται να προβάλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προτείνει και πρωτοδίκως. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η έφεση λειτουργεί ως υποκατάστατο της καταργημένης αναιτιολόγητης ανακοπής ερημοδικίας και επιφέρει, χωρίς έρευνα των λόγων της, την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως μέσα στα όρια που καθορίζονται με την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από τη διαδικασία που τηρήθηκε, χωρίς να απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κάποιος λόγος της έφεσης και ο εκκαλών δικαιούται να προβάλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προτείνει και πρωτοδίκως. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η έφεση λειτουργεί ως υποκατάστατο της καταργημένης αναιτιολόγητης ανακοπής ερημοδικίας και επιφέρει, χωρίς έρευνα των λόγων της, την εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως και την αναδίκαση της υπόθεσης από το Εφετείο, ενώπιον του οποίου η συζήτηση γίνεται πλέον προφορικά (ΑΠ 907/2014, ΑΠ 251/2009 δημ. ΝΟΜΟΣ), ενώ για την οικονομία της δίκης εξετάζονται και οι μάρτυρες κατά την ίδια συζήτηση (ΕφΑθ 2120/2014 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, η ενάγουσα με την υπ' αριθμ. καταθ. 6827/28-3-2014 αγωγή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης εξέθετε ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης με καταστατικό σκοπό την εν γένει προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, για την υλοποίηση του οποίου έχει συνάψει, αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας του εξωτερικού (αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης), βάσει των οποίων οι Έλληνες και ξένοι

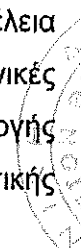
πνευματικοί δημιουργοί της έχουν εκχωρήσει, έναντι αμοιβής, το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους, υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει, στη μορφή δε εκμετάλλευσης του έργου τους περιέχεται και η χορήγηση αδειών για πάσης φύσεως δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους, είτε ζωντανά μέσω ορχήστρας, είτε διά μηχανικών μέσων σε κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια κλπ. και σε όλους εν γένει τους χώρους, όπου εκτελείται δημόσια μουσική και είναι ευχερώς προσπελάσιμοι από το κοινό. Ότι η εναγομένη είναι ιδιοκτήτρια επιχείρησης υγειονομικού ενδιαφέροντος (μπαρ) με τον διακριτικό τίτλο που λειτουργεί στη σε χώρο εμβαδού 50 τ.μ., επί καθημερινής βάσεως, από το έτος 2002 και εφεξής. Ότι η τελευταία παράνομα και χωρίς την εκ του νόμου απαιτούμενη άδεια δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων έκανε χρήση του προστατευόμενου μουσικού της ρεπερτορίου και ειδικότερα με μικτό τρόπο, ήτοι με μηχανικά μέσα και με ζωντανή μουσική, εκτέλεσε δημόσια τα δειγματοληπτικά, κατά τίτλο και όνομα πνευματικού δημιουργού, αναφερόμενα στην αγωγή μουσικά έργα, κατά το χρονικό διάστημα 2002 έως και 2013, αφού δεν κατέβαλε τη συνήθως καταβαλλόμενη για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης αμοιβή, προσβάλλοντας έτσι παράνομα και υπαίτια τα επί των έργων αυτών περιουσιακά δικαιώματα της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, την προστασία των οποίων της είχαν εκχωρήσει οι τελευταίοι, παρά το γεγονός ότι οχλήθηκε σχετικά ήδη από την 8-5-2003 και στη συνέχεια την 29-4-2011 και την 30-7-2013. Ότι αυτή (αμοιβή) ανερχόταν μηνιαίως για το έτος 2002 στο ποσό των 53 ευρώ, για τα έτη 2003 και 2004 στο ποσό των 56 ευρώ, για τα έτη 2005 και 2006 στο ποσό των 76 ευρώ, για τα έτη 2007 έως 2013 στο ποσό των 138 ευρώ, πλέον ΦΠΑ. Με βάση το ιστορικό αυτό και επικαλούμενη ότι για το χρονικό διάστημα από 1-1-2002 έως 31-3-2009 οι απαιτήσεις της κατά της εναγομένης από την αδικοπράξια που αυτή έχει τελέσει έχουν παραγραφεί λόγω παρελεύσεως πενταετίας, ζήτησε να υποχρεωθεί η τελευταία να της καταβάλει 1) το ποσό των 5.751 ευρώ, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 938 ΑΚ, ως περιελθόν, το οποίο εξοικονόμησε ένεκα της αδικοπράξιας της και κατά το οποίο κατέστη αδικαιολόγητα πλουσιότερη σε βάρος της για τα έτη 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008 και για τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο 2009 και 2) το ποσό των 11.592 ευρώ ως αποζημίωση για το

χρονικό διάστημα από 1-4-2009 έως και 31-12-2013, για την παράνομη και υπαίτια (εν γνώσει της) εκμετάλλευση του απ' αυτήν προστατευόμενου ρεπερτορίου της, συνιστάμενο στο διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής του αντίστοιχου είδους εκμετάλλευσης, κατά τις αναφερόμενες διακρίσεις. Εκθέτοντας δε περαιτέρω ότι από την ανωτέρω υπαίτια και αξιόποινη πράξη της εναγομένης αυτή (ενάγουσα) υπέστη ηθική βλάβη, αφού προσβλήθηκε η καλή της φήμη, η πίστη, το όνομα και το κύρος της στις συναλλαγές, ζήτησε την καταδίκη της παραπάνω και σε καταβολή χρηματικής ικανοποίησης ποσού 5.000 ευρώ, επιφυλασσόμενο για μέρος της από την ίδια αιτία απαίτησής της, ποσού 220 ευρώ, προκειμένου να ασκήσει αυτήν ενώπιον του ποινικού Δικαστηρίου, παριστάμενη ως πολιτικώς ενάγουσα, όλα δε τα ανωτέρω ποσά με το νόμιμο τόκο από την έγγραφη όχλησή της προς την εναγομένη, άλλως από την επίδοση της αγωγής. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε, κατά την τακτική διαδικασία, η υπ' αριθμ. 2633/2017 οριστική απόφαση του ως άνω πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, που δίκασε ερήμην της εναγομένης και δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως νόμω και ουσία βάσιμη. Την απόφαση αυτή προσβάλλει ήδη η εναγομένη με την κρινόμενη υπ' αριθμ. καταθ. 1569/13-4-2017 έφεσή της, προβάλλοντας ως λόγο έφεσης, μεταξύ άλλων, την κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, με σκοπό να απορριφθεί εν όλω η κατ' αυτής ασκηθείσα αγωγή της αντιδίκου της. Η έφεση έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495 επ., 511, 513, 518 ΚΠολΔ), καθόσον από τα έγγραφα που προσκομίζονται δεν προκύπτει η παρέλευση της προθεσμίας άσκησής της ή άλλος λόγος απαραδέκτου, δεδομένου ότι έχει κατατεθεί εκ μέρους της εκκαλούσας και το προβλεπόμενο εκ του άρθρου 495 παρ. 4 ΚΠολΔ σχετικό παράβολο (βλ. επισημείωση του γραμματέα στο δικόγραφο της εφέσεως περί καταθέσεως του υπ' αριθμ. 129951166957 0612 0052/2017 ηλεκτρονικού παραβόλου). Συνεπώς, πρέπει να γίνει τυπικά και ουσιαστικά δεκτή η έφεση, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και να προχωρήσει το Δικαστήριο σε νέα συζήτηση της υποθέσεως και έρευνα της νομιμότητας και της ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής, καθώς και των ισχυρισμών της εκκαλούσας-εναγομένης κατά της αγωγής. Η αγωγή αυτή, στην οποία παραδεκτά σωρεύονται περισσότερες αιτήσεις της ίδιας ενάγουσας κατά της ίδιας εναγομένης, που έχουν όμως διαφορετική νομική βάση (άρθρο

218 ΚΠολΔ) και για το αντικείμενο της οποίας (αγωγής) έχει καταβληθεί το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. το υπ' αριθμ. 14157787/2016 διπλότυπο είσπραξης Α' ΔΟΥ Θεσσαλονίκης), αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρα 14 παρ. 2 και 22 ΚΠολΔ) και είναι επαρκώς ορισμένη, διότι διαλαμβάνει όλα τα, κατά το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία. Είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη ως προς την αξίωση καταβολής του περιελθόντος στην εναγομένη πλουτισμού ένεκα της αδικοπραξίας της για το χρονικό διάστημα από 1-1-2002 έως και 31-3-2009 στις διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 1 και 3 του Ν. 2121/1993, 914, 938 ΑΚ και ως προς τις αξιώσεις καταβολής αποζημίωσης για την παράνομη και υπαίτια εκμετάλλευση του απ' αυτήν προστατευόμενου ρεπερτορίου της για το χρονικό διάστημα από 1-4-2009 έως 31-12-2013 και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 299, 914, 932, 340, 345, 346 ΑΚ, 1, 3, 54, 55, 63, 65 παρ. 1 και 2, 66 Ν. 2121/1993, 176 ΚΠολΔ. Ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αγωγή έπρεπε να απορριφθεί ως μη νόμιμη, επειδή η ενάγουσα δεν διαπραγματεύθηκε προηγουμένως με αυτήν (εναγομένη) το ύψος της αμοιβής της, ο υπολογισμός της οποίας γίνεται, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμό των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του, η οποία (αμοιβή) και χρησιμεύει ως μέτρο υπολογισμού της σχετικής αποζημίωσης του άρθρου 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993, είναι απορριπτέος, ως στηριζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση, δεδομένου ότι η ενάγουσα με την κρινόμενη αγωγή της δεν επιδιώκει εύλογη αμοιβή, αλλά αποζημίωση, λόγω παράνομης χρήσης του προστατευόμενου ρεπερτορίου της, που δεν μπορεί με βάση το νόμο να είναι μικρότερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης, καθώς και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, σύμφωνα με τα άρθρα 63 και 65 του ως άνω νόμου. Συνεπώς πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική ανάγκη.

Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό

πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 και 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Περαιτέρω, στο άρθρο 65 του Ν. 2121/1993 (αστικές κυρώσεις), ορίζεται ότι σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον (παρ. 1), ότι όποιος προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης, η δε αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος (παρ. 2) και ότι αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υποχρέου, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει, είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου του συγγενικού δικαιώματος χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου, είτε την καταβολή του κέρδους που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή (παρ. 3). Οι προβλεπόμενες από το ως άνω άρθρο του Ν. 2121/1993 κυρώσεις, έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής (Δ. Σκούρτης, Κυρώσεις για την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής

ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ΕΛΔ 35, 981 επ. και ειδικότερα σελ. 982, ΕφΑΘ 1567/2014 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 8263/2007 ΔΕΕ 2008, 1115, ΕφΑΘ 9040/2000 ΕΛΔ 43, 215, ΕφΑΘ 1388/2000 ΕΛΔ 41, 1408). Ειδικότερα, η πρώτη παράγραφος του άρθρου 65 ενσωματώνει τις αξιώσεις του άρθρου 60 του ΑΚ και 70 του ΚΠολΔ, το οποίο (άρθρο 60 ΑΚ) ισχύει πλέον μόνο συμπληρωματικά όσον αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρ. 1, το εδάφιο α' της παρ. 2 ενσωματώνει την αξίωση του άρθρου 914 ΑΚ και τις αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57, 59, 60 και 932 του ΑΚ και προϋποθέτει υπαιτιότητα, παράνομη συμπεριφορά και ζημία (θετική και αποθετική) και η παρ. 3 α' αυτού καθιερώνει στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας την αξίωση απόδοσης του αδικαιολογήτου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ), δηλαδή την αποκατάσταση της ζημίας χωρίς υπαιτιότητα του υποχρέου ή και παρά την επελθούσα παραγραφή της αξίωσης αποζημίωσης (Δ. Σκούρτης, ό.π., σελ. 988-989). Η κατά τα άνω αξίωση της απόδοσης του αδικαιολογήτου πλουτισμού, επιτρέπεται να σωρευθεί επικουρικά με την κατά την παρ. 2 αξίωση αποζημίωσης, δηλαδή για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής. Από την έναρξη της διατυπώσεως της τρίτης παραγράφου του άρθρου 65 του Ν. 2121/1993 («αντί για αποζημίωση...») συνάγεται ότι, οι σε αυτήν αναφερόμενες εναλλακτικές δυνατότητες του δημιουργού ή του δικαιούχου συγγενικού δικαιώματος, ήτοι η αναζήτηση του αδικαιολογήτου πλουτισμού και του αποκομισθέντος κέρδους του υποχρέου, δεν τελούν σε σχέση ουσιαστικής επικουρικότητας με την αξίωση αποζημίωσης της δεύτερης παραγράφου του ίδιου άρθρου (Α. Βαλτούδη, Αποζημίωση και αδικαιολόγητος πλουτισμός στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, Χρ ΙΔ 2009, 203, 211-212, αρ. 32, κατά τον οποίο, πάντως, η περ. β' της παρ. 3 του άρθρου 65 Ν. 2121/1993 δεν ρυθμίζει αξίωση μη γνήσιας διοίκησης αλλοτρίων, αλλά μία ειδικά ρυθμισμένη αξίωση αδικαιολογήτου πλουτισμού). Πρέκειται για διαζευκτική ή εκλεκτική συρροή δικαιωμάτων (πρβλ. ΑΠ 963/2006 ΕΛΔ 50, 152, με την οποία κρίθηκε ότι η παραπάνω διατύπωση του άρθρου 65 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 οριοθετεί τη σχέση διάζευξης μόνο όσον αφορά την αξίωση αποζημίωσης και συνεπώς επιτρέπεται η παράλληλη άσκηση της αξίωσης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης με εκείνη της καταβολής του αποκομισθέντος κέρδους), επί της οποίας εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις των

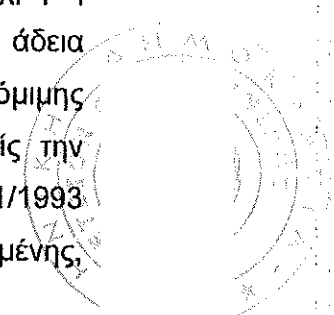
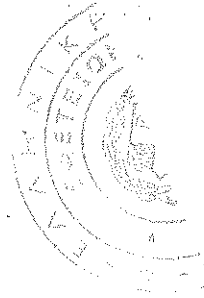
άρθρων 306 και 307 του ΑΚ (ΑΠ 804/2008 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΕφΑΘ 3694/2009 ΕΛΔ 50, 1510, ΕφΑΘ 3545/2005 ΔΕΕ 2006, 57). Έτσι, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να επιλέξει μόνο μία εκ των τριών διαζευκτικώς συρρεουσών αξιώσεων (αποζημίωσης – πλουτισμού – κέρδους). Μετά την επιλογή του, δεν δικαιούται να ασκήσει ταυτόχρονα ή διαδοχικά άλλη αξίωση (Γ. Μπαλή, Γενικά αρχαί του αστικού δικαίου, 1961, 8^η έκδ., σελ. 372-373, παρ. 139 αρ. 2, πρβλ. ως προς τη διάταξη του άρθρου 17 παρ. 2 Ν. 1733/1987, Κ. Λυμπερόπουλο, Το δίκαιο των εφευρέσεων, 2010, σελ. 208-209, Γ. Πάνου, Η επιδίκαση ποσού ανάλογου προς το τίμημα άδειας εκμετάλλευσης ως αποζημίωση για την προσβολή άυλου αγαθού, ΔΕΕ 1999, 1109, 1111, χωρίς, πάντως, αναφορά στην ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 306 και 307 του ΑΚ, ΑΠ 804/2008 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΕφΑΘ 3694/2009 ΕΛΔ 50, 1510). Ωστόσο, επιτρέπεται η σώρευση αξιώσεως αποζημίωσης και αξιώσεως αποδόσεως αδικαιολογήτου πλουτισμού (βλ. κατ' άρθρο Ερμηνεία του Ν. 2121/1993 των Λ. Κοτσίρη – Ε. Σταματούδη, σελ. 1088). Περαιτέρω, το άρθρο 904 παρ. 1 εδ. α' ΑΚ ορίζει ότι «όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια». Επίσης το άρθρο 938 ΑΚ ορίζει ότι «όποιος οφείλει αποζημίωση από αδικοπραξία έχει την υποχρέωση κατά τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, να αποδώσει ό,τι περιήλθε σ' αυτόν, ακόμη και αν η απαίτηση από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι αν από την τέλεση αδικοπραξίας δεν επήλθε μόνο ζημία σε άλλον, αλλά συγχρόνως και ωφέλεια στον αδικοπραγήσαντα από την περιουσία ή με ζημία του αδικηθέντος, τότε παρά την παραγραφή της αξιώσεως από αδικοπραξία υφίσταται αξίωση από αδικαιολόγητο πλουτισμό, η οποία υπόκειται εφεξής στη ρύθμιση των άρθρων 904 επ. ΑΚ (ΑΠ 1579/1995 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου και περιλαμβάνονται (οι καταθέσεις) στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του Δικαστηρίου τούτου και οι οποίες εκτιμώνται καθεμιά χωριστά και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ανάλογα με τον τρόπο γνώσεως και το βαθμό αξιοπιστίας καθενός από αυτούς (μάρτυρες) και από όλα τα νομίμως επικαλούμενα και

προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 395, 591 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η ενάγουσα ανώνυμη εταιρία προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας (Α.Ε.Π.Ι.) είναι ο προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ.1 του Ν. 2121/1993 οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας, που έχει ως σκοπό, κατά το καταστατικό της, την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εν γένει. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού συνήψε αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό. Βάσει των ανωτέρω συμβάσεων, το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί από το έτος 1930, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους, υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει η μορφή της οποίας (εκμετάλλευσης) αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των πάσης φύσεως μουσικών έργων τους, είτε αυτή γίνεται ζωντανά μέσω ορχήστρας είτε μέσω ηχητικών συστημάτων αναπαραγωγής και αναμετάδοσης ήχου σε κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια και γενικά σε χώρους μαζικής εστίασης, όπου εκτελείται δημόσια μουσική. Το δικαίωμα της παροχής αδείας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, η οποία, συνεπώς, νομιμοποιείται στην άσκηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 του Ν. 2121/1993. Η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα είναι ιδιοκτήτρια καταστήματος υγειονομικού ενδιαφέροντος (μπαρ – καφετέριας) εμβαδού 50 τ.μ. επί της οδού στην πόλη της Θεσσαλονίκης με τον διακριτικό τίτλο το οποίο και εκμεταλλεύεται. Κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2002 έως και 31-12-2013, έκανε χρήση του προστατευόμενου από την ενάγουσα ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου. Συγκεκριμένα στις 24-4-2004, 4-11-2007, 4-12-2009, 10/11-3-2012 και 4-5-2013, αυτή, χωρίς να έχει την εκ του νόμου προβλεπόμενη έγγραφη άδεια της ενάγουσας για τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, εκτέλεσε με μικτό τρόπο, ήτοι με μηχανικά

μέσα και με ζωντανή μουσική, δημόσια στο ανωτέρω κατάστημα και έγιναν έτσι προσιτά στο κοινό, μεταξύ άλλων και τα κατωτέρω δειγματοληπτικά εκπιθέμενα μουσικά έργα των παρακάτω δημιουργών, που η ενάγουσα δηλώνει εγγράφως, βάσει του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 του Ν. 2121/1993 ότι της έχουν εκχωρήσει, βάσει συμβάσεων, την προστασία και διαχείριση των περιουσιακών δικαιωμάτων τους που απορρέουν από τα πνευματικά τους έργα: α) Την 24-4-2004, ημέρα Σάββατο και μεταξύ των ωρών 21.50 έως 22.15 1) Δεν είμαι καλά, του Γιώργου Αλκαίου, 2) Χωρίς το μωρό μου, του Νίκου Καρβέλα, 3) Το κοριτσάκι σου, του Φοίβου, 4) Απόψε φίλα με, του Χρήστου Κολοκοτρώνη, β) την 4-11-2007, ημέρα Κυριακή και μεταξύ των ωρών 00.05 έως 00.35 1) Ένα όμορφο αμάξι, του Γρηγόρη Μπιθικώτση και του Κώστα Βίρβου, 2) Αυτή η νύχτα μένει, του Στυλιανού Καζαντζίδη και του Μανώλη Καραντίνη, 3) Συμυρνέικα τραγούδια, του Ηλία Κατσούλη και Παντελή Θαλασσινού, 4) Χίλια περιστέρια, του Γιώργου Ζαμπέτα και της Ιωάννας Κλειάσιου, 5) Όμορφη Θεσσαλονίκη, του Βασίλη Τσιτσάνη, γ) την 4-12-2009, ημέρα Παρασκευή και μεταξύ των ωρών 23.10 έως 23.45 1) Θα κλείσω τα μάτια, του Άκη Πάνου, 2) Φίλοι μου τα χαράματα, της Χ. Αλεξίου, 3) Θα πιω απόψε το φεγγάρι, του Μίμη Πλέσσα και Λευτέρη Παπαδόπουλου, 4) Πεπρωμένο, του Βασίλη Δημητρίου, 5) Σημάδι, του Σαράντη Αλιβιζάτου και Μάριου Τόκα, δ) την 10^η προς 11^η Μαρτίου 2012, ημέρα Σάββατο προς Κυριακή και μεταξύ των ωρών 23.30 έως 00.30, 1) Όλα σ' αγαπάνε, του Αλέκου Χρυσοβέργη και του Σπύρου Γιατρά, 2) Απόψε λέω να μην κοιμηθούμε, του Παντελή Θαλασσινού και του Γιάννη Νικολάου, 3) Αν θυμηθείς στο όνειρό μου, του Μίκη Θεοδωράκη και του Νίκου Γκάτσου, 4) Πού 'ναι τα χρόνια, του Σταύρου Κουγιουμτζή και του Άκη Δασκαλόπουλου, 5) Χρώμα δεν αλλάζουνε τα μάτια, του Μιχάλη Γκανά και του Δημήτρη Παπαδημητρίου, ε) την 4-5-2013, ημέρα Κυριακή και μεταξύ των ωρών 00.30 έως 01.15, 1) Λαδάδικα, του Μάριου Τόκα και του Φίλιππου Γράψα, 2) Άστρα μη με μαλώνετε, του Λευτέρη Καστέλο, 3) Ανάθεμά σε, του Παντελή Θαλασσινού. Η χρήση αυτή από την εναγομένη έγινε χωρίς προηγούμενη έγγραφη άδεια εκμετάλλευσης της ενάγουσας (άρθρο 14 Ν. 2121/1993), ως νόμιμης εκδοχέως των δικαιωμάτων των ανωτέρω δημιουργών και χωρίς την καταβολή σ' αυτήν της κατ' αρθρ. 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 προβλεπόμενης αμοιβής. Για τις επιχειρήσεις όπως αυτής της εναγομένης,

δηλαδή για χώρους ψυχαγωγίας και δη μπαρ που προβαίνουν σε δημόσια εκτέλεση μουσικής με ζωντανή μουσική και με μικτό τρόπο, ήτοι με μηχανικά μέσα και με ζωντανή μουσική, επιφανείας 50 τ.μ. περίπου, το αμοιβολόγιο της ενάγουσας ορίζει ως κατώτερο το ύψος των πνευματικών δικαιωμάτων για το έτος 2002 το ποσό των 53 ευρώ μηνιαίως πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2003 το ποσό των 56 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2004 το ποσό των 56 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2005 το ποσό των 76 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2006 το ποσό των 76 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2007 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2008 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2009 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2010 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2011 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, για το έτος 2012 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ, και για το έτος 2013 το ποσό των 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι 1) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2002 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2002 έως την 31-5-2002 και από την 1-9-2002 έως την 31-12-2002, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με ζωντανή μουσική ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 477 ευρώ (53 ευρώ x 9 μήνες), 2) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2003 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2003 έως την 31-5-2003 και από την 1-9-2003 έως την 31-12-2003, ήτοι επί εννέα μήνες, τα πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 504 ευρώ (56 ευρώ x 9 μήνες), 3) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2004 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2004 έως την 31-5-2004 και από 1-9-2004 έως την 31-12-2004, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 504 ευρώ (56 ευρώ x 9 μήνες), 4) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2005 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2005 έως την 31-5-2005 και από την 1-9-2005 έως την 31-12-2005, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 684 ευρώ (76 ευρώ x 9 μήνες), 5) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2006 η επιχείρηση της

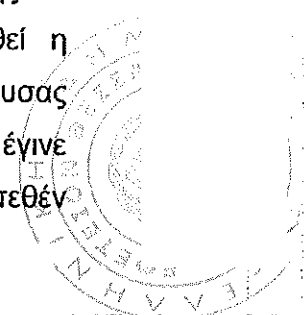
εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2006 έως την 31-5-2006 και από την 1-9-2006 έως την 31-12-2006, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 684 ευρώ (76 ευρώ x 9 μήνες), 6) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2007 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2007 έως την 31-5-2007 και από την 1-9-2007 έως την 31-12-2007, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες), 7) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2008 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2008 έως την 31-5-2008 και από την 1-9-2008 έως την 31-12-2008, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες), 8) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2009 η επιχείρηση της εναγομένης από την 1-1-2009 έως την 31-5-2009 και από την 1-9-2009 έως την 31-12-2009, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες), 9) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2010 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2010 έως την 31-5-2010 και από την 1-9-2010 έως την 31-12-2010, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες), 10) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2011 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2011 έως την 31-5-2011 και από την 1-9-2011 έως την 31-12-2011, ήτοι επί εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες), 11) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2012 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2012 έως την 31-5-2012 και από την 1-9-2012 έως την 31-12-2012, ήτοι επί-εννέα μήνες, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες) και 12) κατά το χρονικό διάστημα του έτους 2013 η επιχείρηση της εναγομένης λειτούργησε από την 1-1-2013 έως την 31-5-2013 και από την 1-9-2013 έως την 31-12-2013, τα δε πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει στην ενάγουσα ανέρχονται στο ποσό των 1.242 ευρώ (138

ευρώ x 9 μήνες). Επομένως πρέπει να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα για το έτος 2002 το ποσό των 477 ευρώ, για το έτος 2003 το ποσό των 504 ευρώ, για το έτος 2004 το ποσό των 504 ευρώ, για το έτος 2005 το ποσό των 684 ευρώ, για το έτος 2006 το ποσό των 684 ευρώ, για το έτος 2007 το ποσό των 1.242 ευρώ, για το έτος 2008 το ποσό των 1.242 ευρώ και για τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο 2009 το ποσό των 414 ευρώ (138 ευρώ x 3 μήνες) και συνολικά για το παραπάνω χρονικό διάστημα το ποσό των 5.751 ευρώ, λόγω της αδικοπραξίας της, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 13, 14, 32, 65 και 66 του Ν. 2121/1993 και επειδή η ως άνω απαίτηση από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί λόγω της παρελεύσεως πενταετίας αφότου η ενάγουσα έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο σε αποζημίωση (άρθρο 937 ΑΚ), με βάση το άρθρο 938 ΑΚ, λόγω της ωφέλειας που έχει προσπορισθεί στην εναγομένη και την οποία αυτή εξοικονόμησε από την παράνομη εκμετάλλευση των μουσικών έργων εντός της επιχείρησής της κατά τα ανωτέρω έτη και είναι ίση με την αμοιβή που θα έπρεπε να έχει καταβάλει στην ενάγουσα για τη χορήγηση εκ μέρους της τελευταίας της γραπτής άδειας δημόσιας εκτελέσεως μουσικής, την οποία όμως η εναγομένη αρνήθηκε να λάβει, κατά παράβαση των διατάξεων του Ν. 2121/1993, κατέστη δε με τον τρόπο αυτό αδικαιολογήτως πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας της ενάγουσας (άρθρο 65 παρ. 3 Ν 2121/1993). Συγκεκριμένα αποδείχθηκε ότι η εναγομένη αν και κλήθηκε να καταβάλει την οφειλόμενη για τη χρήση αυτή αμοιβή του παραπάνω χρονικού διαστήματος, αρνήθηκε, συνεχίζοντας την εν γνώσει της παράνομη δημόσια εκτέλεση προστατευόμενων μουσικών έργων (βλ. κατάθεση μάρτυρος της ενάγουσας και την από 24-7-2012 εξώδικη διαμαρτυρία που κοινοποιήθηκε στην εναγομένη με την υπ' αριθμ. 5939 β'/30-7-2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.). Η ανωτέρω ενέργεια της εναγομένης αποτελεί προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους και συνιστά πράξη παράνομη και οφείλεται σε υπαιτιότητα της εναγομένης, καθόσον δεν ζήτησε να λάβει την απαιτούμενη άδεια, αλλά και στη συνέχεια όταν της ζητήθηκε από την ενάγουσα η οφειλόμενη αμοιβή αρνήθηκε να την καταβάλει, επιπλέον δε, γνώριζε ότι το ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί προστατεύεται από την

τελευταία. Η παραγραφή της παραπάνω αξιώσεως από αδικαιολόγητο πλουτισμό είναι εικοσαετής (άρθρο 249 ΑΚ) και αρχίζει με τη λήξη του έτους κατά το οποίο γεννήθηκε η αξίωση και ήταν δυνατή η δικαστική της επιδίωξη. Συνεπώς, η ένδικη αξίωση της ενάγουσας δεν υπέπεσε σε παραγραφή για τα ως άνω έτη και ως εκ τούτου απορριπτέα ως αβάσιμη κατ' ουσίαν τυγχάνει η περί του αντιθέτου ένσταση της εναγομένης. Περαιτέρω, για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012 και 2013 η εναγομένη έχει έναντι της ενάγουσας υποχρέωση αποζημίωσης (άρθρο 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993), η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης από ομοειδείς με αυτήν της εναγομένης επιχειρήσεις. Η συνήθως καταβαλλόμενη μηνιαία αμοιβή, για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης, από ομοειδείς με αυτήν της εναγομένης επιχειρήσεις, ήτοι της αυτής κατηγορίας, του αυτού εμβαδού επιφανείας (50 τ.μ.), καθώς και των μέσων και του τρόπου δημόσιας εκτέλεσης της μουσικής, όπως αποδεικνύεται από τα προσκομιζόμενα τιμολόγια συναφών επιχειρήσεων με αυτήν της εναγομένης, καθώς και το αμοιβολόγιο της ενάγουσας, το οποίο, κατ' άρθρο 56 παρ. 3 εδ. ε' του Ν. 2121/1993, έχει καταρτίσει και γνωστοποιήσει προς το κοινό με δημοσιεύσεις αυτού σε τρεις εφημερίδες μεταξύ των οποίων και στην οικονομική εφημερίδα «ΗΜΕΡΗΣΙΑ» (βλ. κατάθεση μάρτυρος απόδειξης), ανέρχεται για τα έτη, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 σε 138 ευρώ μηνιαίως, πλέον ΦΠΑ. Κατά το χρονικό διάστημα από 1-4-2009 έως 31-5-2009 και από 1-9-2009 έως 31-12-2009, ήτοι επί έξι μήνες, τα πνευματικά δικαιώματα που όφειλε η εναγομένη να καταβάλει ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 828 ευρώ (138 ευρώ x 6 μήνες). Κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2010 έως την 31-5-2010 και από την 1-9-2010 έως την 31-12-2010, ήτοι επί εννέα μήνες, τα πνευματικά δικαιώματα που όφειλε η εναγομένη να καταβάλει ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες). Κατά το χρονικό διάστημα από την 1-1-2011 έως την 31-5-2011 και από την 1-9-2011 έως την 31-12-2011, ήτοι επί εννέα μήνες, τα πνευματικά δικαιώματα που όφειλε η εναγομένη να καταβάλει ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες). Κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2012 έως την 31-5-2012 και από την 1-9-2012 έως την 31-12-2012, ήτοι επί εννέα μήνες, τα πνευματικά δικαιώματα που όφειλε να καταβάλει η εναγομένη ανέρχονται

στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες) και κατά το χρονικό διάστημα από την 1-1-2013 έως την 31-5-2013 και από την 1-9-2013 έως την 31-12-2013, ήτοι επί εννέα μήνες, τα πνευματικά δικαιώματα που όφειλε η εναγομένη να καταβάλει ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 1.242 ευρώ (138 ευρώ x 9 μήνες). Συνεπώς, η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή της ενάγουσας για το παραπάνω χρονικό διάστημα ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 5.796 ευρώ (828 + 1242 + 1242 + 1242 + 1242) και η αποζημίωση που δικαιούται αυτή ανέρχεται στο διπλάσιο της αμοιβής αυτής (άρθρο 65 παρ. 2 εδ. β' του Ν. 2121/1993), ήτοι στο ποσό των 11.592 ευρώ (5.796 ευρώ x 2 = 11.592). Η εναγομένη αρνείται τις χρεώσεις και τα ποσά που της καταλογίζει η ενάγουσα ότι οφείλονται από αυτήν ως πνευματικά δικαιώματα για τη χρήση μουσικής στο προαναφερόμενο κατάστημά της, ισχυριζόμενη ότι τα ποσά που έπρεπε να καταβάλει είναι κατά πολύ μικρότερα από τα αιτούμενα σύμφωνα με τον τρόπο χρήσης της μουσικής και το εμβαδόν της επιχείρησης. Ειδικότερα όσον αφορά την εκτέλεση της μουσικής στο εν λόγω κατάστημα, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι δεν γινόταν με ζωντανή μουσική και με μικτό τρόπο, ήτοι με μηχανικά μέσα και με ζωντανή μουσική, αλλά με απλά μηχανικά μέσα. Όπως όμως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα απογραφικά – ενημερωτικά δελτία που παραδόθηκαν στην επιχείρησης της εναγομένης από την ενάγουσα (ορισμένα εξ αυτών παρέλαβε η ίδια), η μουσική στο κατάστημα αυτής εκτελούνταν με ζωντανή μουσική και με μικτό τρόπο και όχι με απλά μηχανικά μέσα. Άλλωστε, σύμφωνα με την κατάθεση του μάρτυρος της ενάγουσας, η οποία δεν αποκρούεται από άλλα αποδεικτικά μέσα και αυτήν του μάρτυρος της εναγομένης, έλεγχοι διενεργήθηκαν από τους νομίμους εκπροσώπους της ενάγουσας όχι μόνο κατά τις ημέρες και ώρες που, δειγματοληπτικά και μόνο, αναφέρονται στην αγωγή, αλλά και σε ανύποπτες ημέρες, από τον αντιπρόσωπο της ενάγουσας στο συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο, ο οποίος επισκέπτονταν την επίδικη επιχείρηση κάθε έτος, διαπίστωνε την ύπαρξη μουσικής κατά τον προαναφερθέντα τρόπο και παρέδιδε τα αντίστοιχα απογραφικά – ενημερωτικά δελτία. Η εναγομένη ουδέποτε εναντιώθηκε ή αμφισβήτησε το περιεχόμενο των ανωτέρω εγγράφων αποστέλλοντας στην ενάγουσα κάποια εξώδικη ή επιστολή διαμαρτυρίας, ούτε απάντησε στις έγγραφες επιστολές και στις εξώδικες οχλήσεις της ενάγουσας, ούτε βέβαια

προσέφυγε, όπως είχε δικαίωμα, στο αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 56 παρ. 2 Ν. 2121/1993. Όσον αφορά το εμβαδόν της εν λόγω επιχείρησης, σύμφωνα με τα αποσπάσματα του αμοιβολογίου αστικών και τουριστικών περιοχών ετήσιας λειτουργίας για τα επίδικα έτη που προσκομίζει η ενάγουσα, οι επιχειρήσεις-χώροι ψυχαγωγίας με μικτή χρήση μουσικής, όπως η επίδικη, οφείλουν τα αιτούμενα με την αγωγή ποσά εάν το εμβαδόν του είναι έως 50 τ.μ. και συνεπώς ακόμη και αν το κατάστημα της εναγομένης ήταν μικρότερο από 50 τ.μ., το ίδιο ποσό θα όφειλε αυτή να καταβάλει. Περαιτέρω, η ενάγουσα, η οποία ως νομικό πρόσωπο είναι φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη, αφού από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων χωρίς άδεια) προσβλήθηκε η εμπορική της πίστη, η επαγγελματική της υπόληψη, η φήμη της και το κύρος της στις συναλλαγές, ως εταιρίας διαχείρισης και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας. Πρέπει, επομένως, να επιδικαστεί στην ενάγουσα ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής της βλάβης το ποσό των 300 ευρώ, το οποίο το Δικαστήριο κρίνει εύλογο και δίκαιο, σταθμίζοντας το είδος και την έκταση της προσβολής, το βαθμό του πταίσματος της εναγομένης και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων, πέραν του ποσού το οποίο επιφυλάχθηκε να απαιτήσει η ενάγουσα, παρισταμένη ως πολιτικώς ενάγουσα ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν η υπό κρίση αγωγή και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 17.643 ευρώ (5.751 + 11592 + 300), με το νόμιμο τόκο για το επιμέρους ποσό των 5.751 ευρώ από την 31-7-2012 και για το επιμέρους ποσό των 11.892 ευρώ από την επίδοση της αγωγής. Επίσης πρέπει να κατανεμηθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων αμοιαιών των βαθμών δικαιοδοσίας ανάλογα με την έκταση της νίκης και αντίστοιχα της ήττας καθενός από αυτούς και να καταδικασθεί η εναγομένη στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας (άρθρ. 178 παρ. 1 ΚΠολΔ). Τέλος, εφόσον η έφεση της εναγομένης έγινε δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν, πρέπει να επιστραφεί σ' αυτήν το κατατεθέν

17^η σελίδα της υπ' αριθμ. 690/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

παράβολο των 100 ευρώ (άρθρο 495 παρ. 4 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την υπ' αριθμ. καταθ. 1569/13-4-2017 έφεση της εναγομένης κατά της υπ' αριθμ. 2633/2017 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλουμένη απόφαση.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση και **ΔΙΚΑΖΕΙ** την υπ' αριθμ. καταθ. 6827/28-3-2014 αγωγή.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει αυτήν.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των δεκαεπτά χιλιάδων εξακοσίων σαράντα τριών ευρώ (17.643,00), με το νόμιμο τόκο για το επιμέρους ποσό των πέντε χιλιάδων επτακοσίων πενήντα ενός ευρώ (5.751,00) από την 31-7-2012 και για το επιμέρους ποσό των έντεκα χιλιάδων οκτακοσίων ενενήντα δύο ευρώ (11.892,00) από την επίδοση της αγωγής.

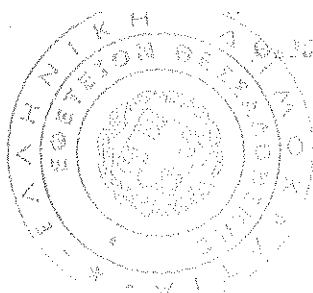
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, το οποίο ορίζει στο ποσό των οκτακοσίων ευρώ (800,00).

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του παραβόλου των εκατό ευρώ (100,00), που κατατέθηκε υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου κατά την άσκηση της εφέσεως, στην καταθέσασα εκκαλούσα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε, και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του στη στις 20 Μαρτίου 2018, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Θεσσαλονίκη 23.1.2018
Γραμματέας